

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Hør, Dødens Klokker kime ... (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Hør, Dødens Klokker kime ... (DK)", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 190. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid78217/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Jeg saae den lille Strube
De sidste Luftdrag tomme;

Hør, Dødens Klokker kime ...

Hør, Dødens Klokker kime!
See Sorgeskaren vandre!
Kom, lad os samlet skride
Til Graven med hverandre!

Du Lykkens Barn, der synes,
Rødmusset som en Dukke,
At ligge evig pyntet
I din duunbløde Vugge –

Du, Olding, træt af Arbeid,
Som nys, i Hytteqvalmen,
De tunge Lemmer strakte
Med Vee og Værk paa Halmen –

Skjøn Jomfru, du, som dækkes
Af Alderdommens Rynker,
Og, liig et gustent Æble,
I Moderjorden synker –

Og du, ved Nattelampen,
Med Pen og Bog i Haanden,
Du Alvors-Mand, som grubler,
Og som besværges Aanden –

O alle I, som efter
Det store Intet ilte,
Hvorover I med Rette
I lyse Timer smilte –

Naar fandtes hvad I søgte?
Siig, naar blev Maalet truffet?
Hvem har – svar mig oprigtig –
Hvem har ei Livet skuffet?

Hvo naaede til de Egne,
Hvor Sandhedskilden strømmer?
Hvo føler ei, lysvaagen,
Med Gysen, at han drømmer?

Hvo venter ei – nedhugget
Lemlæstet og forblødet –
I Kamp mod Livets Qvaler
Med Længsel Naadestødet?

Bebreidelsen

Du klager over, at jeg taler
Prosaiske og kolde Ord,
At i mit Blik og paa min Pande
Af Sværmeri er intet Spor.

At Livsforsikkringens Tabeller
Opfyldte Hjertets hele Rum –
At jeg seer ud som en Professor,
Fortredelig, studeert og dum.

Ja, du har Ret. Men hvis er Skylden?
O, at bebreide mig, er haardt!
Som Maanen trækker Havets Bølge,
Har *du* mig trukket Sjælen bort.

Var jeg ei karsk? Var paa min Læbe
Ei Poesiens friske Duft,